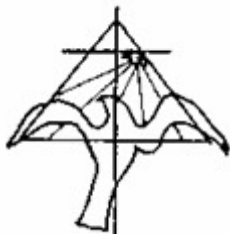

3

březen
2015

Košířský farní list

březen

POKÁNÍ

Koncem osmdesátých let minulého století, před listopadovou sametovou revolucí, byl v našich kinech promítán ruský film Pokání. Jeho etický náboj byl nesporný. S určitou nostalgií můžeme přemýšlet o tom, jak by asi naše společnost nyní vypadala, kdyby si většina lidí vzala opravdu k srdci jeho myšlenky.

V církvi však každým rokem znovu a znovu na začátku postní doby zazníávají slova: „Čiňte pokání!“ Postní doba trvá čtyřicet dní, ve kterých vystupuje mnoho silných podnětů pro tento lidský úkon. Kajícnost však nezná omezení, má být programem celého křesťanského života.

V Písmu svatém znamená pokání návrat hříšné duše k Bohu, projevující se lítostí, změnou smýšlení a jednání. Ve Starém zákoně je patrná jako *ctnost*, spočívající v hledání Boha a v touze po něm celým srdcem např. Dt 4, 29, v odvrácení se od hříchu, návrat k poslušnosti vůči němu. Lítost obsažená v tomto vnitřním smýšlení, se projevuje navenek symbolickými úkony: sedět v prachu a popelu, hlavu posypat prachem a popelem, v obléknutí kajícího roucha, bití se v prsa, roztrhnutí roucha, v postech a slzách. Vlastní podstata pokání však je ve vnitřní opravdové lítosti, v uznání i vyznání hříchů. Proroci prohlašují za bezcenné všechno zevnější pokání bez této vnitřní stránky „roztrženého srdce“ (Joel 2, 13), zkroušeného ducha, litujícího a pokorného srdce.

V Novém zákoně je pokání nejen *ctnost*, ale také *svátost*. Jako *ctnost* obsahuje ještě více nezbytnou niternost, která má přivést do mesiášské říše. Jde o přiblížení k Bohu očistou srdce, odložením starého člověka a obléknutím v Krista, člověka nového, stvořeného podle Boha ve spravedlnosti a svátosti (srov. Ef 4, 22-24). Proto Pán Ježíš poslal své učedníky kázat pokání, což sám považoval za své poslání, aby se hříšníci obrátili a vešli úzkou branou do života. Pokání jako svátost ustanovená Kristem posiluje a oživuje pokání jako *ctnost*, činí je plodným a účinným.

V pokání je tedy obsaženo více prvků. Na prvním místě je potřeba uznat své hříchy, odřeknout se chyb, odsoudit sebe sama. Podle jednoho moderního ruského autora ukazuje pokání schopnost být člověkem, uvažovat o svých vlastních činech. V duchu západních moralistů je předmětem tohoto odsouzení některý čin z minulosti, jde tu o *skutek*, který jsme na čas schvalovali, ale později přehodnotili. Východní autoři se zajímají víc o *stav* člověka než o skutek. Pro Teofána Závorníka je tedy důležitější cit: „Já jsem hříšník,“ než „Zhřešil jsem“. Citem se vyjadřuje stav srdce, proto považují východní mniši za velmi důležitou složku pokání afektivní projevy: bolest, slzy, smutek.

Toto odsouzení sebe sama patří do kontextu evangelia, do kázání o příchodu Božího království. Pokrok ve víře jde ruku v ruce s duchem pokání. Je samozřejmé, že s vírou je spojeno i rozhodnutí pro budoucnost. Řecká Bible stále spojuje slova *metanoein* a *epistrephein*; první znamená změnu vnitřní, druhé změnu praktického jednání. Jan Klimak definuje pokání jako „smlouvu s Bohem k započetí nového života“, rozhodnutí k dobru.

Hledáme-li pohnutky k pokání, nacházíme na prvním místě lidskou hříšnost, ve které si člověk uvědomí, že jej může očistit pouze Bůh. S tím souvisí další pohnutky plynoucí z dobrotivé shovívavosti Boží, se zalíbení Boha v kajícím hříšníkovi, radost v nebi i nad jedním hříšníkem, který přikročí k pokání, dále nebezpečí odkladu pokání: „Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce...“ (Žalm 94, 8).

Velmi působivými motivy pokání jsou pak příklady pravého pokání u izraelského lidu, u Davida, Ezechiáše, Ninivských obyvatel, apoštola Petra, publikána, celníka Matouše nebo Zachea a lotra na kříži po Kristově pravici.

Bohatý zdroj inspirace k pokání poskytují mnohé životopisy svatých. Origenes připisuje velkou sílu k obrácení „nasyčenosti“ v hříchu. Většina autorů považuje za nejúčinnější city Boží bázně, která je „začátek moudrosti“ (Přisl. 1, 7). Pro Jana Klimaka je pokání „dcera naděje“, ujištění o odpuštění všech vin.

Nový zákon učí dokonalou plnost odpuštění, což je obsaženo v bezvýhradném udělení moci klíčů: „Cokoli svázete na zemi, bude svázáno i na nebi, cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi“ (Mt 18, 18).

V závěrečném pohledu na pokání můžeme sledovat jeho pedagogický ráz. Jde o výchovu ryzí osobnosti, která se nejen očišťuje, ale také upevňuje a posiluje v dobrém jednání, a tak se pokání uplatňuje jako ctnost vedoucí k dalším ctnostem. Tresty, které ukládá zpovědník „za pokání“ nebo jako pokání, jsou skutky křesťanské praxe. Konat dobro je samo v sobě už pravou penitencí, která smaže hříchy a čistí duši zachováváním Božích přikázání. Habešský dokument Kniha tajemství nebe a země ujišťuje: „I kdyby hříchy věřícího byly velké jako hory a bylo jich mnoho, kdyby jeho spravedlivost proti tomu byla jak malá jiskřička, ta troška spravedlivosti bude silnější a vymaže všechny jeho hříchy.“

Jeden řecký spisek má titul: „Sv. Atanáše a sv. Jana o různých způsobech se spasit a dělat pokání“. Autor vypočítává několik způsobů, jak dosáhnout odpuštění hříchů: 1/ neodsuzovat druhé, 2/ odpouštět urážky, 3/ být pokorným, 4/ slzy, 5/ modlitba, 6/ almužna a skutky milosrdenství, 7/ obrácení na pravou víru, 8/ neustálá modlitba, 9/ vyznat Krista před nevěřícím tyranem.

Nesmíme však zapomínat na jedno nebezpečí, které spočívá v přikládání hodnoty zadosti- učinění skutku samému, zatímco ten skutek má být výrazem osobní lásky. V této souvislosti je aktuální velepíseň lásky apoštola Pavla: „Kdybych rozdal všechno, co mám, ano kdybych pro druhé do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje“ (1Kor 13, 3).

P.L.

Použitá literatura:

Příruční slovník biblický, nakladatelství Kropáč a Kucharský, Praha 1940.

Tomáš Špidlík: Spiritualita křesťanského východu, Křesťanská akademie Velehrad. Řím 1983.

Liturgický kalendář

BŘEZEN 2015

1. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
8. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
13. pátek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
15. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
19. čtvrtek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
22. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
25. středa	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
29. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
30. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
31. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 7. a 21. března ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 14. března.

Program:

- První promluva v 15.00 hod. v kapli sv. Václava
- 15.30 hod. Svátost smíření
- 17. 00 hod. Pobožnost křížové cesty
- 17. 30 hod. Slavení eucharistie s druhou promluvou

Jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého

V sobotu 21.3.2015 od 8 hodin se koná jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a přilehlých prostor. Prosíme všechny, hlavně však mladé farníky, aby pomohli s touto jarní očistou, kterou mohou vhodně použít i jako očistu svého srdce a mysli a jarní trénink fyzické zdatnosti. Každá i malá pomoc bude vítána a Pán Bůh ji jistě po zásluze odmění.

Zápis ze zasedání Farní rady 13.2.2015

Přítomni: P. Lohel, V. Bobysud, V. Funda, P. Zborník, E. Horáková, V. Dráb, S. Hojek

- 1/ Farní vycházka do kostela sv. Michala v Jirchářích (a v jednání je ještě jedna návštěva, která bude doplněna v dubnovém listu) se uskuteční v neděli 24.5. ve 14:00 hod. Sraz u obchodního domu Quadrio (dříve známý jako Máj).
- 2/ Farní výlet se uskuteční 12.6.2015. Odjezd v 8:00 od kostela sv. Jana Nepomuckého. Pojedeme navštívit Třebíč a Třešť (muzeum betlémů)
- 3/ Noc kostelů se bude konat 29.5. ve všech třech košířských kostelích. Organizaci a program má jako každoročně na starosti Václav Dráb.
- 4/ Organizaci OSE jsme zaplatili 1.000,-Kč za písně z dobročinného koncertu, který se konal v kostele Nejsv.Trojice v rámci loňské Noci kostelů
- 5/ Začátkem června se uskuteční Modlitební týden. Je na farnosti jak to pojme. Petr Zborník navrhl zapojit Cibulačku.
- 6/ P.Lohel zakoupil pro farníky a farnice brožurku Průvodce Velikonocemi. Bude rozdána po nedělní mši svaté.
- 7/ Grant na opravu západní zdi kostela sv. Jana byl podán na ministerstvo kultury.

Zapsal Vít Bobysud

Úmysly Apoštolátu modlitby na březem

1. **Aby se ti, kdo se věnují vědeckému výzkumu, dali do služeb blaha člověka v jeho celistvosti.**
2. **Za ženy**, aby byl stále více uznáván jejich jedinečný přínos, kterým přispívají k životu církve.
3. **Za sílu k odpuštění** pro každého, kdo v srdci uchovává nenávisť.

Svatý Dominik Savio – 9. březem (podle římského martyrologia)

Nejmladší kanonizovaný vyznavač, Dominik Savio, pocházel z Piemontu, oblasti v severozápadní Itálii. Narodil se 2. dubna 1842 v obci Riva di Chieri nedaleko Turina. Pocházel ze skromných poměrů, otec byl kovář a matka švadlena. Byl druhý z deseti dětí. Roku 1843 se rodina přestěhovala do Murialda, části obce Castelnuevo d' Asti (dnes Castelnuevo don Bosco).

Dominik projevoval už v dětském věku velkou rozumovou zralost a duchovní vyspělost. Proto mu místní farář dovolil, aby už v sedmi letech přistoupil k prvnímu sv. přijímání, přestože v té době bylo zvykem přistupovat k prvnímu sv. přijímání až ve dvanácti letech. Při tom si Dominik napsal do svého deníku: 1. Budu se často zpovídat a přistoupím k sv. přijímání vždy, když mi to zpovědník dovolí, 2. chci svítit sváteční dny, 3. mými přáteli budou Ježíš a Maria, 4. raději zemřít než zhřešit.

Další vývoj ukázal, že tyto zásady nebyly pro chlapce jen pěknými slovy, ale životním programem.

V roce 1853 se rodina přestěhovala do Mondonia, jiné části Castelnuevo. Farář upozornil na zbožného chlapce Dona Bosca. Dne 2. října příštího roku se Dominik setkal s Donem Boscem v jeho rodné obci Becchi. Svatý vychovatel byl tímto chlapcem velice překvapen. Řekl mu: „Jsi z dobré látky!“ A Dominik odpověděl: „A vy budete krejčí, který z ní ušije pěkný oblek.“ Za čtyři týdny potom vstoupil dvanáctiletý chlapec do oratoria Dona Bosca ve Valdocco v Turíně.

Připravoval se tam svědomitě na kněžské povolání. A při tom to byl veselý chlapec, který doporučoval veselost i ostatním chlapcům v oratoriu.

Dne 8. prosince 1854 vyhlásil papež Pius XI. dogma o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Dominik se zasvětil Panně Marii. A v r. 1856 založil s několika přáteli v oratoriu Společnost Neposkvrněné. Pravidla, která sám pro tuto společnost sestavil, jsou svědectvím zralé spirituality čtrnáctiletého chlapce.

V té době mu už ale začínají ubývat tělesné síly, vážně onemocní a vrací se domů do Mondonia, kde 9. března 1857 vyrovnaně umírá, šťasten, že se jde setkat s Pánem. Jeho poslední slova byla: „Jak krásné věci teď vidím!“

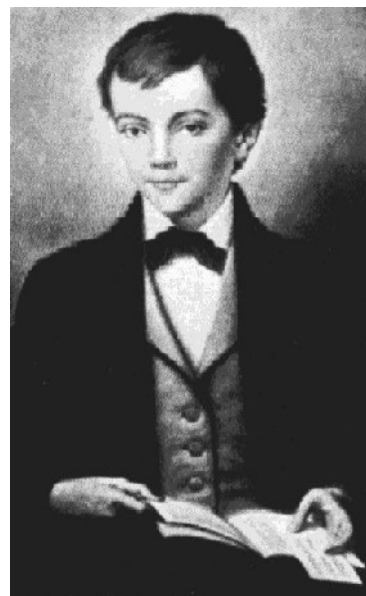
Papež Pius XII. blahorečil Dominika Savia dne 5. března 1950 a za svatého ho prohlásil 12. června 1954. Při příležitosti 50. výročí svatořečení byly jeho ostatky přeneseny do turinského chrámu Panny Marie Pomocnice. Je patronem chlapců zpěváků a ministrantů.

Svatý Jan Bosco o Dominikovi napsal knihu, která vyšla do r. 1908 (tehdy začal proces blahorečení Dominika) v deseti vydáních.

Jeho památka se v salesiánské kongregaci a v piemontských diecézích liturgicky slaví 6. května.

Věříme, že i naši chlapci ministranti jsou pod ochranou svatého Dominika Savia a že se k němu budou obracet o přímělu.

Podle „Blízki Bohu i ľudom“ (R. Ondruš) a pramenů z Internetu (Santiebeati, stránky salesiánů, aj.) MP

VELIKONOCE

Velikonoce – latinsky a řecky pascha, hebrejsky pesach – přejítí, přechod jsou již 2000 let ústředním svátkem církevního roku a jsou spjaty s památkou umučení, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Jsou to svátky vykoupení a naděje, znovuzrozené v dramatu kříže. Základem křesťanských velikonoc, který představuje výchozí a nejstarší bod i obřadní cyklus křesťanství je biblická zvěst o umučení, ukřižování, smrti a vzkříšení Spasitele. Na tuto genezi velikonoc poukazuje i slovanský název Veliké noci. Tak byla pojmenována noc, po níž Kristus vstal z mrtvých, noc největšího tajemství v duchovních dějinách. Velikonocemi vrcholí a také nabývá smyslu biblický příběh o narození, životě Syna Božího a jeho výkupné oběti na kříži. Svým utrpením a smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a jeho důsledku (I.Petr 2,24), svým vzkříšením nám sjednává přístup k novému životu a otevírá nám nebe, věčný život, věčnou radost.

Nejstarší vyznání víry ve zmrtnýchvstání Ježíše Krista najdeme v Prvním listě Korintánům sv.Pavla. Tento text je nejstarším dokladem vyznávání víry ve zmrtnýchvstání Ježíše, která byla vyjadřována ve společenství prvních křesťanů. Vznikl počátkem r.50. Čteme v něm: Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy, že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem, že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou. Většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já.. (1.Kor 15,3-8). Po staletí se ti, co se připravovali na křest, museli učit zpaměti tyto pravdy, které jsou základem křesťanství. Prvotní církev uchovávala a aktualizovala seznam dosud žijících z těch pěti set lidí, kteří potkali Zmrtnýchvstalého. Víra prvotního společenství věřících je tedy založena na svědectví konkrétních lidí, křesťanům známých a většinou ještě mezi nimi žijících. První hlasatelé evangelia předávali jako první a nejdůležitější pravdu to, že Kristus byl ukřižován, zemřel, jeho tělo bylo položeno do hrobu a třetího dne vstal z mrtvých, a dodávali: "A my jsme toho svědky" (Sk 2,32;3,15). To bylo nejdůležitější poselství, protože zmrtnýchvstání Ježíše Krista je definitivní potvrzení toho, že Ježíš jako skutečný člověk je zároveň i skutečným Bohem, naším Spasitelem. Pravda o Ježíšově zmrtnýchvstání je tedy od samého začátku ohlašována a předávána z pokolení na pokolení. V nedávné době, 9.2.2012, byly nalezeny zatím neznámé manuskripty knih Nového Zákona, pocházející z Egypta. Nejstarší z nich obsahuje text evangelia sv. Marka a pochází z 1.stol.po Kr. Je to tedy nejstarší známý manuskript Nového Zákona z doby, kdy žili očití svědkové Ježíšova zmrtnýchvstání. Další důkazy věrohodnosti zpráv o Ježíšově vzkříšení najdeme u samotných apoštolů, jeho učedníků. Nebyli to žádní snílci ani idealisté, ale muži reality, takže na první zprávy o zmrtnýchvstání reagovali pochopitelnou skepsí. Příznačný je případ Tomáše, nebo učedníků na cestě do Emauz. Oni vůbec nemysleli na zmrtnýchvstání, ani je nečekali. Podle toho také jednali, když se od hrobu vrátila Maria Magdalena a vyprávěla, že se s ním setkala jako s živým. "Když uslyšeli, že žije a že ho viděla, nevěřili" (Mk 16,11). Jan byl jediný, kdo u prázdného hrobu s uloženými plátny usoudil, že se muselo něco stát. "Viděl a uvěřil " (Jan 20,8). Ostatní zůstali ještě skeptičtí i ve chvíli, kdy ho spatřili: "Když spatřili Ježíše, padli před ním na zem. Někteří však pochybovali" (Mt 28,17). Po katastrofě na Kalvárii se tedy stalo něco nepředvídatelného a to právě v okamžiku, kdy se zdálo, že všechno skončilo a nadšení je pryč.

Netušená a nepředstavitelná událost, nezávislá na vůli učedníků, kterou si mohli i ověřit a uznat. Zmrtnýchvstalý na sebe nedal čekat, ale ukázal se jim a před touto skutečností se poddali. Jen úchvatné poznání zmrtnýchvstalého Krista, kterého vnímali svými smysly a svatost jejich života, který pro mnohé z nich skončil mučednickou smrtí dokazují, že nejde o žádný mýtus, ani symbol, natož podvod. Nejednalo se ani o nějaké mystické vzrušení nebo kolektivní mámení smyslů. Jak by bylo možné předpokládat u mužů, kteří byli tragickou smrtí svého Mistra tak zklamáni, lehkověrnost a podezírat je z blouznění? Naše víra se tedy opírá o svědectví těch, kteří zmrtnýchvstalého Krista viděli.

Při oslavě Velikonoc dáváme slavnostně zaznít zvonům. Měli bychom ale souznít prožívaným vlastním svědectvím pro svět jako ty zvony velikonoční noci - znamením vlastního zmrtnýchvstání. Nechali jsme odstranit hrobový kámen v našich srdcích, který skrýval naše hříchy. Pro naši hlubokou lítost a pevné rozhodnutí více už nehřešit vstal z mrtvých....aleluja...! Kristus ale také nám tiše říká: Běž a zvěstuj lidem,aby také oni mohli začít nový život skrze Zmrtnýchvstání Kristovo. ALELUJA !

Prameny: P.Martin Rohrer: Slavte Velikonoce s Kristem,

P.M.Piotrowski TChr: Historický fakt zmrtnýchvstání, Gianni Valente: Kdyby Ježíš nevstal z mrtvých
M.Val.

Pražští biskupové

10. část

Po smrti biskupa Jindřicha Břetislava je na Pražský biskupský stolec zvolen **Daniel II.** (1197-1214) rodným jménem zvaný Milík z Talmberka. Biskup Daniel je naprostým opakem svého ambiciózního předchůdce Jindřicha Břetislava, který ve své osobě spojil titul Pražského biskupa a zároveň Českého knížete. O Danielově mládí nevíme vůbec nic kromě toho, že pocházel z chudého českého rodu pánů z Talmberka. Pravděpodobně byl kaplanem knížete Vladislava Jindřicha a vybrán byl právě pro svoji loajalitu vůči knížeti. Biskup Daniel si však svůj pontifikát musel velmi tvrdě hájit. Hned po svém dosazení na biskupský stolec zasílá pražská kapitula protest k papeži, protože biskup složil lenní slib knížeti, čímž se vzdal všech nabytých privilegií, které získal jeho předchůdce Jindřich Břetislav. Zároveň však tímto krokem obnovuje jednotu v Čechách, jelikož pražský biskup již není říšským knížetem a tím pádem není podřízen císaři. Z kronikářských záznamů víme, že biskup Daniel musel mnohokrát cestovat do Magdeburku, Řezna a Hamburku kde musel své zvolení obhajovat. Až v roce 1202 mu byla v Římě uznána biskupská důstojnost. Biskup Daniel nepokračoval v emancipační politice církve, naopak nebyl schopen se bránit zabírání církevního majetku ze strany šlechty. Umírá 28. března 1214 na Velehradě.

Po Danielovi II. na Pražský biskupský stolec nastupuje **Ondřej z Gutštejnu** (1215-1223). Biskup Ondřej ještě před svým zvolením pracoval v letech 1211-1215 jako kancléř Přemysla Otakara I. Na biskupský stolec byl pravděpodobně vybrán jako osoba naprosto loajální knížeti. Tato Ondřejova politika se však prudce změnila s čtvrtým Lateránským koncilem. Biskup Ondřej nejprve vede spory se šlechtou, která si za jeho předchůdce přisvojila některé církevní statky. Situace eskaluje ve chvíli, kdy šlechta opakovaně vězní duchovenstvo, a odmítá platit církevní desátky. V tuto chvíli biskup Ondřej se svolením papeže Honorio III. vyhlásuje nad celým, tehdy již Českým královstvím, interdikt (zákaz bohoslužeb a pohřbů). Tento spor mezi králem Přemyslem Otakarem I. a českou šlechtou na jedné straně, a biskupem Ondřejem a emancipující se církví na straně druhé se táhne od roku 1216 do roku 1221. Teprve 2. července roku 1221 byl za přítomnosti zvláštního papežského legáta kardinála jáhna Řehoře de Crescentio podepsán na Šacké hoře konkordát s církví (platící pouze pro biskupství), který byl následujícího roku rozšířen o privilegium pro celou Českou církev. Pontifikát biskupa Ondřeje je ve znamení velmi těžkého, ale nakonec úspěšného, boje české církve za svou nezávislost. Biskup Ondřej umírá 30. července 1224 v Itálii.

Josef Vašíček

Použitá literatura:

1. Kosmova kronika. 2. Schwarzenberg K. a kol.: Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973, Křesťanská akademie, Řím 1973. 3. www.wikipedia.org

Národní pochod pro život

Hnutí pro život pořádá v Praze dne **21.3.2015** již XV. Národní pochod pro život.

Programové cíle:

- aby každá žena čekající nečekané dítě věděla, že v tom nezůstane sama
- aby si muži uvědomili svou zodpovědnost a ženy v nich nacházely oporu
- aby 23 tisíc dětí nepřicházelo ročně o život, ale dostalo šance žít
- aby společnost chránila všechny děti od okamžiku početí

Program Národního pochodu pro život:

12,30 pontifikální mše sv. v kostele sv. Jiljí v Husově ul.

Dominik kardinál Duka, OP, pražský arcibiskup

14,15 zahájení Nár.pochodu na Mariánském nám.

14,30 průvod centrem Prahy

15,30 závěrečný program u sochy sv. Václava na Václavském nám.

OKÉNKO VÍRY

594. Proč říkáme: **Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům**?

Prosíme-li Boha Otce o odpuštění, uznáváme, že jsme před ním hříšníci. Ale zároveň vyznáváme jeho milosrdenství, protože v jeho Synu a ve svátostech „máme vykoupení a odpuštění hříchů“ (Kol 1, 14). Naše prosba však bude vyslyšena pouze pod podmínkou, že jsme my sami nejprve odpustili.

595. Jak je možné odpuštění?

Milosrdenství proniká do našeho srdce jen tehdy, umíme-li i my odpustit, dokonce i svým nepřátelům. I když se tento požadavek zdá nespelnitelný, srdce jež se odevzdá Duchu Svatému, může jako Kristus milovat až do krajnosti, může přeměnit zranění v soucit a urážku obrátit v přímluvu. Odpuštění se podílí na Božím milosrdenství a je vrcholem křesťanské modlitby.

596. Co znamená: **Neuved' nás v pokušení**?

Prosíme Boha Otce, aby nás nenechal samotné a napospas pokušení. Prosíme Ducha, abychom dovedli rozlišovat mezi *zkouškou*, která dává růst v dobro, a pokušením, jež vede ke hříchu a k smrti, a také rozlišovat mezi pokušením a svolením k pokušení. Tato prosba nás spojuje s Ježíšem, který přemohl pokušení svou modlitbou. Vroucně prosí o milost bdělosti a vytrvání až do konce.

597. Proč končíme prosbou: **„ale zbav nás od zlého“**?

Zlo označuje osobu satana, který se protíví Bohu a je „svůdce celé země“ (Zj. 12,9). Vítězství nad ďáblem již dosáhl Kristus. Ale my prosíme, aby Bůh osvobodil od satana a jeho skutků lidskou rodinu. Prosíme také o drahocenný dar míru a o milost vytrvalého očekávání příchodu Krista, který nás definitivně osvobodí od Zlého.

598. Co znamená závěrečné Amen?

„Na konci modlitby říkáš Amen a tímto Amen, jež znamená „staň se“, stvrzuješ, co je v modlitbě, které nás naučil Bůh“ (Sv. Cyril Jeruzalémský).

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle 29. 3.	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek 2. 4.	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek 3. 4.	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení 3. 4.	kostel sv. Jana.N. 21,00
Boží hod velikonoční 5. 4.	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí 6. 4.	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00